

Kalendář Lavazza 2010 Miles Aldridge

Obsah:

- Profil Milese Aldridge
- Italská hudba tak, jak ji vidí Morgan
- Poděkování tvůrcům kalendáře Lavazza 2010
- *Nessun Dorma (Ať nikdo nespí)*: Zcela nová originální verze árie, nazpívaná Antonym (*Antony and the Johnsons*), doprovázená orchestrem Roma Sinfonietta
- Lavazza a fotografie

LAVAZZA

2010 LAVAZZA CALENDAR BY MILES ALDRIDGE

MILES ALDRIDGE

„...Pro mne osobně byl tento projekt částečně připomínkou Felliniho,” říká britský fotograf Miles Aldridge o sérii fotografií pro společnost Lavazza, pořízené v římském filmovém studiu Cinecittà. „Italské árie a písně vnímám jako malé příběhy - příběhy o překonávání nepřízně osudu nebo hořkosladké příběhy lásky. Připomněly mi vnitřní boj ženy ve filmu *Silnice* a některé dějové linie ve filmu *Sladký život*.“ Pro Milese Aldridge bylo důležité, aby ženské protagonistky na těchto snímcích byly hrdinky se skutečným charakterem. „Nechtěl jsem jen šest okouzlujících krás. Chtěl jsem šest žen, které by byly bohatší než sám život, každá svým osobitým způsobem.”

Fotograf, narozený v Londýně, uvádí velkého italského mistra jako jednoho z „tisíců těch, kteří ho ovlivnili“. Pro Aldridge je skutečný život – „ať již parkování mého auta v garáži ve čtvrti Soho, natřené neonově červenou barvou, nebo zahlédnutí ženy, přecházející přes ulici v zářivě zeleném plášti“ – stejně inspirující jako jasný pomeranč u Francise Bacona nebo barvami hýřící paleta Čaroděje ze země Oz.

Tato otevřenost - jak vnějšmu světu, tak i umění a filmu - vytváří v jeho díle jakýsi nervní eklekticismus. Jeho záliba v jedovatých barvách a hermeticky utěsněných plochách – ať už z kůže, plastu nebo tkaniny – a také důsledné dodržování dokonalé lesklé povrchové úpravy snímků dodává jeho fotografiím futuristický nádech. A přece jeho objekty - bledé ženy v domácnosti s namalovanými rty, které sní své sny při válení těsta pro nasycení rodiny, nebo přítelkyně oděné ve stylu čtyřicátých let, které jsou poprvé v Paříži – představují nádherné retro. Dá se říci, že Aldridgeův styl je „futuretro“ – což se dá volně přeložit jako extrémně současný.

Aldridge je pravidelným přispěvatelem italské edice Vogue a jeho práce se objevují v řadě dalších předních médií, včetně *The New York Times* a *The New Yorker*. Jeho snímky jsou vlastně jakési epické scénáře, které si autor načrtne předem a které často zobrazují ztrápené nebo znužené ženy, tajně nespokojené se svým životem, ale vždycky přízračně bledé a až strašidelně krásné. Jeho výrazně expresivní náčrtky nedávno vydal Karl Lagerfeld a Gerhard Steidl v ročence 2009 Steidl, nazvané *Pictures for Photographs (Obrázky pro fotografie)*.

Aldridge je ve své profesi neobvyklou osobností v tom, že nepodleh digitální fotografii a stále dává přednost fotografování na klasický film. I když je znám jako velký kolorista, většinou svých mimořádných barevných a světelných efektů dosahuje ve studiu. Na jeho paletě 21. století najdeme zejména barvy vytvořené člověkem, nikoliv přírodou: jedovatá žlutá, žvýkačkově růžová, zelená umělých trávničků a tmavě modrá – nikoliv blankytná modř nebo lapis lazuli fresek, ale neproniknutelná modř uniforem letušek nebo italských fotbalových dresů. Jeho velkou inspirací jsou také první barevné filmy. „Líbí se mi, jak Technicolor všechno rozložil do políček čisté barvy a stíny zobrazoval jasně modře.”

Dílo Milese Aldridge je možné najít ve stálých expozicích řady muzeí, mimo jiné v International Center of Photography v New Yorku nebo National Portrait Gallery v Londýně. Tento rok měl Aldridge tři samostatné výstavy - v Hamiltons Gallery v Londýně, v Steven Kasher Gallery v New Yorku a v Reflex Gallery v Amsterdamu. Aldridge je ženatý, má čtyři děti a žije v Londýně.

LAVAZZA

Italská hudba, jak ji vidí zpěvák Morgan:

„Italská hudba patří k tomu, co lidé na Itálii milují nejvíc: písně zpívané v italštině patří mezi hlavní symboly této země, které zná každý cizinec.“

„ZEMĚ BÁSNÍKŮ, UMĚLCŮ, HRDINŮ, SVATÝCH, MYSLITELŮ, VĚDCŮ, NÁMOŘNÍKŮ A CESTOVATELŮ.“ Tato slova jsou napsána na Palazzo della Civiltà v římské čtvrti Eur.

Kde jsou všichni ti myslitelé, umělci a básníci dnes? Copak všichni zmizeli? Ne, je jich zde stále mnoho, jen máme často problémy s tím, jak šířit jejich slávu v zahraničí. Itálie je stále pokládána za zemi umění, stylu a krásy, ale měli bychom si to častěji připomínat, abychom si znovu dobyli svéprávoplatné místo ve světě.

Z uměleckého hlediska jsem přesvědčen, že italské písně jsou kulturním dědictvím, které bychom měli šířit po celém světě, a proto mě potěšila možnost spolupracovat se společností Lavazza. Už nějakou dobu pracuji na oživení některých nejznámějších italských písní, zvláště těch starších, protože v nich paradoxně stále vidím něco nového. Hovořím zejména o italských písních z padesátých a šedesátých let, což byla doba, kdy vznikalo hodně hudby. Možná že právě tehdy byly italské písně skutečně originální a původní. Jen si vzpomeňte na ty velké hity, které napomohly k tomu, že je italština dobře známa v zahraničí.

Nebudu přehánět, když řeknu, že italské písně pomáhaly „vyvážet“ naši kreativitu a utvářet vnímání Italu jako národa básníků, umělců a myslitelů. I světově známí umělci jako Elvis Presley uznávali sílu italské hudby a pomáhali propagovat Itálii hudbou - např. skladby *It's Now Or Never* ('*O Sole Mio*) anebo *You Don't Have To Say You Love Me* (*Io Che Non Vivo Senza Te* - Pino Donaggio).

Myslitelé, básníci... Itálie je pravlastí umění: smysl pro krásu je čistě italská koncepce. Na území Itálie je velká část světového uměleckého dědictví - takže se ptám, proč jsme „chudí“? Jsem přesvědčen, že musíme čerpat z tohoto dědictví, chceme-li využít svých silných stránek a znovu si vydobýt významnější roli na mezinárodní umělecké scéně.

Dnes to vypadá, jako kdyby naše hudba nenavazovala žádný dialog s jinými zeměmi, takže bychom měli srdečně přivítat mezinárodní společnosti jako je Lavazza s její typickou italskou identitou, které mohou vystupovat jako „tlumočníci“. Obdobně jako dřevěný kůň v Tróji (ale nikoliv tajně) mohou díky známé značce vyvážet naši kulturu.

Na kalendáři Lavazza považuji za pozoruhodné, jak úspěšně vyjadřuje polaritu dvou tak rozdílných oblastí umění, jako je fotografie a hudba. Jsou to umělecké formy působící přímo a mající bezprostřední dopad na naše smysly, ale zatímco fotografie je „statická“, hudba je „dynamická“. Fotografie zachycuje okamžik, kdežto hudba nás provází časem, takže je naším partnerem po celou životní cestu.

Zatímco od padesátých let minulého století italská hudba poněkud ztratila svoji autenticitu, fotografie byla velmi výrazně obohacena díky novým technologiím, jako jsou dodatečné úpravy snímků. Ty určitě přidaly fotografii na komplexnosti, modernosti a podle mého názoru i poutavosti.

Snímky pro kalendář Lavazza jsou něco víc než momentky – jsou to výtvarná díla, instalace, performance, ilustrace. Víím, že si Miles Aldridge provádí náčrtky svých fotografií, než je pořídí, a výsledek se pak vyrovná obrazům, které také mají svoji vlastní realitu a trojrozměrnost.

Aldridgeovy fotografie posouvají pocit něčeho minulého do moderní doby, a toto spojení vytváří dojem, kterého by nebylo možné dosáhnout, kdyby se například na fotografii *Guarda Che Luna* objevil Fred Buscaglione s mikrofonem z padesátých let. Takový obraz by byl plochý, kdežto Aldridge mu dodává dynamický náboj.

LAVAZZA

Také se mi velmi líbí výběr písní, použitých pro kalendář. Symbolizují Itálii a její historii, protože v těchto písních můžeme nějakým způsobem vždy najít Itálii a svět emocí, které Itálie vytváří: zanechávají v nás stopy v pravém slova smyslu. Mojí oblíbenou písní, pokud se tak smím vyjádřit, je *Guarda Che Luna*. Je to nadčasová píseň, klasika s náznakem antikonformismu, „mužný“ kus, u něhož si vůbec nedovedu představit ženský hlas.

'O Sole Mio mne vždy donutí vzpomenout si na Elvise Presleyho, nejslavnější rockovou hvězdu. Je to píseň pocházející odněkud od Mrtvého moře, hodně daleko od Itálie, s italskou touhou po Neapoli.

Con Te Partirò je velmi elegantní a harmonická, kdežto *Baciarmi Piccina* mi připomíná foxtrot a dokonce i Quartetto Cetra se surrealismem, který prostupoval celou historií této skupiny.

Příliš dobře neznám skladbu *Nessun Dorma*, ale její fotografie mi připomínají hotely na Ligurské riviéře, ty tříhvězdičkové podniky s oprýskanými venkovními klimatizacemi: tedy to, jak si představujeme Itálii.

Va' Pensiero je tak dobře známá, že se zpívá v italštině i v jiných zemích. Je to nádherná árie a jsem přesvědčen, že právě ona zastupuje dobré časy italské hudby. Když trochu odbočím - připomíná mi to velké rozdíly mezi Verdim a Wagnerem: i když oba skladatelé žili přibližně ve stejnou dobu, byli si tak nepodobní jako například David Bowie a Domenico Modugno, tedy jakási disharmonie (ve smyslu inovací) ve srovnání s harmonií a romantikou.

Rád bych nadhodil poněkud provokující myšlenku: Italové jsou v pravém slova smyslu milovníci melodie a harmonie. Dnes se pokoušíme narušit tuto vyšlapanou cestu a být inovativní, ale často to končí jen rámusem a randálem. Jsem přesvědčen, že musíme začít tím, co umíme opravdu dobře — klidně i hudbou, která se dobře a snadno poslouchá, pokud má co říci. Jestliže vyjdeme z této myšlenky a znovu získáme svoji identitu, mohli bychom nakonec skutečně mít co říci celému světu. Nejsme Angličané a nikdy jimi nebudeme. Nebudeme psát skladby jako *Beatles*, protože ti v tom byli nepochybně lepší!

Jako novátoři jsme však byli dávno nahrazeni jinými. Spinoza by řekl *“Máte raději, co je nové, než co je opravdové”*. Nemám rád to nové, pokud to není zkombinováno s tím opravdovým, pravým. Myslím si, že by se Itálie měla více zabývat tím opravdovým, protože to nové nezvládáme vždy tak dobře ...

Musíme se na sebe podívat zvenčí a objektivně. Líbí se mi myšlenka společnosti Lavazza požádat světově uznávaného umělce, který není Ital, aby promluvil o „duchu Itálie“. To nám dává jiný pohled, jiný rozměr, jinou perspektivu, na kterou bychom sami třeba nepřipadli. Líbí se mi koncepce Itálie, která je „filtrovaná“ jako káva - to je skutečně hezký obraz!

Hudba a káva jdou dobře dohromady. Hudba se téměř výhradně skládá v noci: mám rád ticho noci. Ale protože je to doba, kdy nás tiší náruč Morfeova, co lépe nás může udržet vzhůru než šálek espressa?

Káva je směs, stejně jako hudba. Existuje termín, který často používáme - *mix* - ve smyslu mixáže zvuku a nástrojů pro dosažení dokonalé vyváženosti. Když pijete espresso, myslíte na harmonii a komplexnost proporcí, stejně jako u hudebního díla. Hudba vyvolává emoce a káva aktivuje chuťové pohárky. Směs kávy a hudby je mysteriózní - čím je harmoničtější, tím spíš nemůže selhat.

A nakonec mi dovoluji velmi osobní poznámku: lidé se mne často ptají, čím bych chtěl být, kdybych nebyl hudebníkem. Otevřeně říkám, že nevím. Neumím si sám sebe představit někde jinde.

Jsem Ital, jsem hudebník - nemohl bych dělat nic jiného. Hudba je prostě můj šálek kávy.

LAVAZZA

REKLAMNÍ KAMPAŇ - PODĚKOVÁNÍ

Supervize a koordinace	Oddělení Lavazza Corporate Image – Reklamní oddělení
Fotograf	Miles Aldridge
Kreativní koncept projektu	Armando Testa
Kreativní ředitel	Michele Mariani
Umělecký ředitel	Andrea Lantelme
Autor textů	Michele Pieri
Produkce	Federico Levizzani, The Box Films
Scénograf	Andy Hillman
Stylista	Alice Gentilucci
Vlasový stylista	Malcom Edwards
Vizážista	Alice Ghendriah
Asistenti fotografa	Pawel Pysz, Alex Sjoeborg
Postprodukce	Tapestry
Modelky	Bianca Balti, Georgia Frost, Lydia Hearst, Daisy Lowe
Název kampaně	Zážitek s pravým italským espressem
Období	od ledna 2010
Média	časopisy, plakáty, billboardy
Země	Itálie, Německo, Francie, Irsko, Rakousko, Bulharsko, Rumunsko, Polsko, Belgie, Švédsko, Nizozemí, Řecko, Velká Británie, Španělsko, Indie, Švýcarsko

Zvláštní poděkování:
Chantecler gioielli e Roberto Cavalli
Cavalli & Nasti
Diego Dolcini per Jo No Fui
Dolce & Gabbana
Fisico
La Perla
Sergio Rossi
Sebastian
Snímky pořízeny ve studiu Cinecittà, Řím

LAVAZZA

Nessun Dorma

**Zcela nová originální verze, interpretovaná Antonym (Antony and The Johnsons) a
nahraná pro kalendář Lavazza 2010**

“Když slyším jeho hlas, mám pocit, že poslouchám anděly.” Toto vyznání Lou Reeda snad nemůže Antonyho lépe charakterizovat. Antony, považovaný za jednoho z největších interpretů na současné hudební scéně a oslavovaný mezinárodní kritikou, přispěl k hudbě pro kalendář Lavazza 2010 novou interpretací skladby *Nessun Dorma*, slavné árie z Pucciniho opery *Turandot*, jednoho z děl, které se objeví v letošním kalendáři, sestaveném fotografem Milesem Aldridgem.

Vášeň pro harmonii a chuť, kterou má italská hudební tradice a káva společnosti Lavazza společnou, je důvodem, který stojí za rozhodnutím požádat jednoho z nejtalentovanějších světových interpretů, aby nově nazpíval takovou klasickou skladbu, jako je *Nessun Dorma*. Jako oslavu národního dědictví značky Lavazza se Antony rozhodl, že árii zazpívá v italštině.

Antony je také oblíbeným zpěvákem Milese Aldridge, který chtěl pořídit fotografii během nahrávání skladby *Nessun Dorma*. “Antonyho hudba je skutečným zdrojem inspirace. Při práci ji často poslouchám. Kombinace dojemného hlasu a temné zamyšlené hudby vytváří nadpozemskou snovou atmosféru - obdobnou, jako je atmosféra, kterou jsem se pokusil oživit v svých obrazech,” říká britský fotograf.

Antonyho doprovází Římský symfonický orchestr, jehož výkon ještě umocňuje uměleckou hodnotu a transformuje klasickou operní árii do moderní enigmatické skladby. Od roku 1993 pracovali hudebníci tohoto slavného orchestru s takovými umělci, jako jsou Michael Nyman, Quincey Jones, Michael Bolton, Andrea Bocelli, Nicola Piovani, Luis Bacalov, Claudio Baglioni a Renato Zero. Během posledních 12 let spolupracuje Římský symfonický orchestr pravidelně s maestrem Ennio Morricone a koncertuje na nejprestižnějších světových pódiích.

Jako završení celého zážitku bude kalendář Lavazza 2010 doplněn o CD *Nessun Dorma*.

Římský symfonický orchestr:

Ředitel: Fausto Anzelmo

Housle: Vincenzo Bolognese, Pierluigi Pietroniro, Alessandro Milana, Anna Chulkina, Plamena Krumova

Violy: Lorenzo Rundo, Gualtiero Tambè

Violoncello: Luca Pincini, Randi Catarina Birkeland

Kontrabas: Antonio Sciancalepore

Flétny: Monica Berni, Paolo Fratini

Hoboj: Carlo Romano

Klarinety: Franco Ferranti, Simone Simonelli

Fagot: Marco Dionette

Rohy: Stefano Aprile, Rino Pecorelli

Harfa: Vincenzina Capone

LAVAZZA

LAVAZZA A FOTOGRAFIE

Nejlepší světoví fotografové již prostřednictvím svých fotoaparátů zachytili různé charaktery kávy. Požitek, barva a energie nejpoblíbenějšího nápoje na světě byly „přefiltrovány“ sofistikovaným a evokujícím médiem černobílé fotografie v 9 vydáních kalendáře Lavazza a energickým inovativním stylem v ostatních vydáních. A to již po dobu osmnácti let, během nichž společnost Lavazza získala proslulé fotografie pro umělecké ztvárnění svého kalendáře.

Stejně jako múza, i káva podněcuje kreativní talent a vyjadřující schopnost fotografů, kteří mají vrozenou touhu a talent povýšit každodenní rituál na nezapomenutelný momentžitku, potěšení a radosti.

Kalendář sestavený Milesem Aldridgem je dalším v cyklu, který započal Helmut Newton a v němž pokračovali Elliott Erwitt, David LaChapelle, Ellen Von Unwerth a Annie Leibovitz (fotografka kalendáře pro rok 2009), a kterým se společnost Lavazza nepochybně stala ikonou v oboru umělecké fotografie.

Kalendář Lavazza se stává netrpělivě očekávanou událostí pro milovníky fotografie po celém světě, kteří s radostí sledují každé nové vydání během posledních 18 let.

Jak se v jednotlivých letech odrážel svět kávy v 18 vydáních kalendářů společnosti Lavazza:

1993-4	Helmut Newton	2002	David LaChapelle
1995	Ellen Von Unwerth	2003	Jean-Baptiste Mondino
1996	Ferdinando Scianna	2004	Thierry Le Gouès
1997	Albert Watson	2005	Erwin Olaf
1998	Marino Parisotto	2006	Ellen Von Unwerth
1999	Magnum Photos	2007	Eugenio Recuenco
2000	Elliott Erwitt	2008	Finlay MacKay
2001	Martine Franck and Richard Kalvar	2009	Annie Leibovitz

2010 Miles Aldridge

LAVAZZA